

[Askjær Jørgensen]

ende. Dem skal jeg ikke tage fat på nu, men blot meddele fru Aase Olesen det ene med hensyn til tidspunktet for debatten, som også blev kritiseret. Kunne det ikke tænkes, fru Aase Olesen, at vi syntes, det var fair at give den nye minister, når denne folketings-samling startede med en ny minister, lidt tid til det? Jeg tror, at den tidligere socialminister oprigtigt ønskede at sætte sig grundigt ind i området, og vi synes, det var rimeligt at give den tidligere socialminister mulighed for at sætte sig grundigt ind i området, inden debatten kom på. Det er ganske enkelt derfor, fru Aase Olesen, at debatten kommer sidst på folketings-samlingen. Det er af hensyn til andre mennesker. Det kunne man ikke forestille sig i det radikale parti, men sådan ligger det altså. Det er bevis på, hvordan fru Aase Olesen får vores holdninger helt galt i halsen hele vejen rundt, men jeg har forstået, at fru Aase Olesen har andre gøremål resten af dagen, og derfor skal jeg lade være med at komme dybere ind på de andre forkerte påstande, der blev serveret om os.

Tinning (VS):

Det er jo ikke så forfærdelig længe siden, at folketinget havde lejlighed til at diskutere en række forslag vedrørende børn: børn og kultur, børn og fysisk planlægning, børns rettigheder, børnefamiliers økonomi, børn og daginstitutioner. Det er bare én af de større samlede socialpolitiske debatter, man har haft mulighed for at tage. En af de andre har været den om martspakken; en del af baggrunden for martspakken er jo netop, at det er gået op for den socialdemokratiske regering, at det bobler og syder rundt omkring af frygt og desperation, især blandt de unge, men også blandt mange andre befolkningsgrupper, og derfor vil man forsøge at gøre noget, inden de sociale konflikter for alvor slår ud i lys lue.

Hvis baggrunden for denne debat bare er, at nu skal vi have en samlet socialpolitisk debat, synes jeg godt nok, det afspejler en manglende forståelse for, at netop socialpolitik er et politikområde, der sådan set rager ind over alt muligt andet; man kan ikke diskutere ret meget – heller ikke fra denne talerstol – uden også at diskutere socialpolitik.

Det viser sig da også, at selve det sociale system indeholder en række af de træk, som

vort samfund som helhed indeholder, fordi der selvfølgelig er tale om en afsmitning, en sammenhæng. Vi har i dag et socialt system, som er dybt ydmygende – tænk blot på den procedure, man skal igennem, når man skal søge om invalidepension – et system, som er kontrollerende, som er umyndiggørende, og som er pacificerende. Tænk f.eks. på bistandshjælpen; der er ikke ret mange, der får støtte til aktiv handling på egne betingelser ved den bistandshjælp, man kan få i vore dage. Vi har et socialt system, der kort og godt siger til den sociale klient: dette her system er vores, vi skal nok definere dine behov.

Det kom tydeligst til udtryk bl.a. fra den tidligere socialminister, da vi diskuterede de såkaldte hjælpeforanstaltninger uden samtykke over for børn og unge, hvor den tidligere socialminister jo sagde meget klart, at der i den sammenhæng ikke var nogen som helst grund til at styrke børnenes eller de unges rettigheder, fordi der var tale om en foranstaltning, som blev sat ind af hensyn til de børns og de unges tarv. Det lå uden for den tidligere socialministers fantasiområde at forestille sig, at der kunne være en modsætning mellem det sociale systems tanker og den enkelte sociale klients eller brugers oplevelse af, hvad dette sociale system gør. Jeg tror ikke, det ligger uden for vores nuværende socialministers fantasiområde; det synes jeg da er positivt.

Hvad angår bilstandsloven, som hr. Askjær Jørgensen også har været inde på, er det klart, at der inden for de sidste år er sket nogle ret voldsomme forringelser. Uhyggeligt nok hænger det formentlig sammen med, at der efterhånden er så mange på bilstands-hjælp, at det ud fra en rent økonomisk betragtning kan betale sig at begynde at skære. Det kunne være lige meget, da der ikke var så mange, for så hjælper det jo ikke så meget at sætte nogle sats ned med nogle procenter.

Men da man lavede kontanthjælpsloftet, da man lavede indtægtsregulering i invaliditetsydelsen, og da man hævdede forældrebetalingen på daginstitutionerne – man lavede også en række andre ting – var det alt sammen noget, der tog sigte på besparelser, der alt i alt skulle beløbe sig til 335 mill. kr. i 1981. Det var på et tidspunkt, hvor man også kunne have valgt noget andet: man kunne